

Mea Culpa

door **Koen Eykhout**

Mea is docent Politicologie aan de Erasmus Universiteit Rotterdam en 53-jarige hoofdpersoon uit de gelijknamige debuutroman van Willemijn Dicke (1970), docent Bestuurskunde in Leiden. Of haar collega's blij zijn met dit satirische boek, betwijfel ik. Sinds *Onder professoren* van W.F. Hermans en diens vernietigende *Uit talloos veel miljoenen* is er niet meer zo vrolijk bits geschreven over ijdeltuiten en niksnutten aan universiteiten en hogescholen. Je hebt ze in soorten.

De een is 'een stoornis op het autistisch spectrum': trekt zich niets aan van signalen van gesprekspartners; de ander een 'klinisch megalomaan': meent dat de wereld om hem draait. Je kunt er hoogstens gezellig mee zui-pen of seks mee hebben, denkt Mea, zoals met confrère Mark van de Universiteit Maastricht. Maar neem nou vakgroep-voorzitter Ruud. Al

dertig jaar publiceert hij stukken met titels als "De gekozen burgemeester. Een inventarisatie van kansen en risico's" (1985) of "De gekozen burgemeester. Een internationale analyse" (1990) en "De gekozen burgemeester in internationaal perspectief" (2004). Citeren uit Kafka of Shakespeare? Nee, hoor, *Blade Runner* en *The Sopranos* spannen hun denkraam. En het feminisme? Is ze daar iets mee opgeschoten?

Dacht het niet. Zelf is ze van de zogenaamd tweede feministische golf, maar inmiddels wordt ze geat-taqueerd door meiden die haar er ook formeel van beschuldigen jon-gens hogere cijfers te geven dan meisjes. Die strijd gaat Mea dapper aan, maar het zet de illusie-loze toon van dit ogenschijnlijk heerlijk uit de losse pols geschreven en daar-door soepel leesbare boek. Ik zeg 'ogenschijnlijk' omdat het talent en veel schrappen en herschrijven vergt, deze wijze van schrijven die leidt tot 'lekker leesbare boeken'.

Dicke maakt het zich niet makkelijk door het verhaal de diepte in te sturen met de moeder-dochterproblematiek van Mea. Ging ze al erg moei-zaam om met haar eigen lastige moeder, het lijkt erop dat de geschiedenis zich herhaalt met Mea's dochter, of ze wil of niet. Totdat er iets ernstigs gebeurt, waardoor dochter en schoon-zoon terugvallen op die 'rare' moeder en

Mea zich gaat bekommeren om dat burgerlijk gezinnetje van haar dochter. Mea moet kiezen en soms schuld bekennen: mea culpa. Zo promoveert Dicke een grappig satirisch verhaal over wetenschappers tot een spannende moeder-dochter story. Mea maxima culpa, zeg ik daarom als oud net niet misdie-naar.

Willemijn Dicke - *Mea*. Uitgeverij Atlas. 288 blz. Prijs 18,50 euro.

